

Růžena Vacková

PŘÍPAD 2. **DOCTISSIMA RŮŽENKA:** **PROCES S OTOU MÁDREM** **A SPOL.**

Podobně jako se připravují zábavné estrády a ochotnická vystoupení, připravovala komunistická moc monstrprocesy, jakási zvrácená divadla, která měla za úkol ukázat prstem na všechny nepřátele lidově demokratického zřízení. Československo nebylo první a ani poslední zemí, ve které k tak bezprecedentnímu pošlapání práva a spravedlnosti došlo.

Proces nazvaný Oto Mádr a spol. je ukázkou předem připraveného, částečně vyprovokovaného politického procesu, který byl připraven nejvyššími představiteli komunistické moci v roce 1952. Hlavní díl na přípravě měla od počátku všemocná Státní bezpečnost. Žezlo od ní v průběhu jara 1952 pak převzala Státní prokuratura, Státní soud a především jejich řídicí orgán – Ministerstvo spravedlnosti.

Pro tento monstrproces byl vypracován pečlivý plán, scénář. Přípravě byla věnována nejvyšší pozornost, neboť tento proces patřil do série procesů zaměřených proti církvi, proti „vatikánským špionům“.

Tuto „divadelní hru“ připravila Státní bezpečnost. Zvolila si herce – obviněné z řad kněží a řádových sester. Hlavní role byla napsána pro katolického kněze ThDr. Oto Mádra, nemé-

ně významná pak pro profesorku Univerzity Karlovy, Růženu Vackovou. Role největších zločinců byla přidělena dvěma studentům, kteří se měli na svém kamarádovi dopustit zruďné vraždy. Vlastimilu Železnému a Aloisovi Pokornému tak byl předem vyměřen trest smrti. Své role, předem secvičené, dostali i soudci státního soudu a obhájci.

Státní bezpečnost pak napsala i koncept jakéhosi scénáře v podobě protokolů o výsledku. Dramaturgie byla svěřena Státní prokuratuře. Hlavní odpovědný „dramaturg“, státní prokurátor Ziegler, zvolil i režiséra, zkušeného a znalého Karla Čížka.

Abyste nic nezanedbalo, bylo všechno konzultováno na nejvyšší úrovni. O přípravách byl řádně informován ministr spravedlnosti Štefan Rais. I on však dostával po stranické linii pokyny od Politického sekretariátu ÚV KSČ. O podobě nakonec rozhodl sám náměstek předsedy vlády Zdeněk Fierlinger za aktivní účasti ministra národní bezpečnosti Karola Bacílka.

Příprava musela být dokonalá. I diváky si režim pečlivě zvolil. Jevišťe bylo umístěno v sále Stadion v Brně. Pojalo více jak tisíc diváků.

A jak toto absurdní drama hodnotil den po vynesení rozsudku „režisér“ a zároveň „vystupující“ JUDr. Čížek:

„Hlavní líčení se konalo před veřejností zorganizovanou ze všech krajů moravských a přilehlých krajů českých a slovenských v sále Stadion v Brně. Bylo neustále přítomno asi 1000 lidí. Chyba v organizaci této veřejnosti byla jen ta, že příslušníci KSČ měli větší procento, nežli bylo plánováno.

První den hlavního líčení byly provedeny konstituty prvních šesti obviněných, tedy vlastní Mádrovy skupiny. Nejlépe vyzněl konstitut obviněného Mádra, který přesto, že se pokoušel zapírat další souvislosti vyplývající z jeho doznané trestné činnosti, byl i při konstitutu usvědčen. [...] Pokud šlo o špionáž, byli usvědčeni během konstitutu ze zavrženíhodnosti celé své trestné činnosti. [...] Proti původnímu programu výsledky svědků nebyly první den uskutečněny, neboť konstituty skončily v 18.30, a jak

předseda, tak prokurátor byli vzhledem k povaze věci a povaze obviněných značně unaveni.

Druhý den dopoledne byli proto vyslechnuti svědci líčící vlastní Mádrovu skupinu. Šlo převážně o mladé lidi [...] Druhý den dopoledne byly konstituty zbývajících obviněných, přičemž se podařilo probrat okolnosti týkající se vraždy bez senzačnosti. [...] Závěrem těchto konstitutů byly výsledky vatikánské výchovy ústící až do vraždy předestřeny obviněnému Mádrovi, čímž se podařilo skloubit obě skupiny v procesu souzené. Na Mádrovu obhajobu, že nevidí souvislost mezi svojí činností a činností této skupiny, následovala poznámka prokurátora, že je patrně sám v jednacím sále, kdo tuto souvislost nevidí. V tom okamžiku veřejnost spontánně umlčela Mádra potleskem. Mádr pak již neměl připomínek k věci. [...]

Třetí den byly závěrečné řeči a rozsudek. Prokurátor v závěrečné řeči vyčerpával celou problematiku procesu, poněvadž byl informován vyšetřujícím orgánem, že obvinění Mádr a Vacková hodlají v závěrečném projevu pronášet nějaké provokace jakoby na obranu náboženství, čelil této možnosti již v řeči. [...] Teroristé měli jen kající závěrečné projevy.

Obhájci vzdor velmi obtížné situaci hájili dobře.

Proces ve veřejnosti měl značný ohlas a byl hodnocen zejména ze strany zástupce SÚC s. Fišerem, který byl po celou dobu procesu přítomen, jako značný přínos církevněpolitické situace na Moravě.“⁸⁸

Proces s Mádrem navázal na aktivity komunistické moci, jejímž hlavním cílem byla diskreditace církve v očích veřejnosti a omezení jejího vlivu ve společnosti. Tento proces navazuje na proces s představiteli mužských řádů z roku 1950 a ve své podstatě se zaměřuje na kláštery ženské a jejich úlohu v rozvracení „lidově demokratického zřízení“.

Celý proces je ukázkou toho, co je přímo charakteristické pro „velké politické procesy“, tzv. monstrprocesy období 1948–1955. „Hlava“ skupiny ThDr. Oto Mádr dostane doživotí, profesorka Růžena Vacková pak 22 let, zbývajících sedm obviněných od 15 do 25 let trestu odnětí svobody.

Růžena Vacková – druhá profesorka univerzity

Profesorka Růžena Vacková se narodila 23. dubna 1901 ve Velkém Meziříčí v rodině okresního lékaře Bohumila Vacka. Po studiích na gymnáziu ve Vyškově maturovala roku 1920 v Brně a poté studovala na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy, kde v roce 1925 úspěšně složila rigorózní zkoušku a získala titul doktorky filozofie. V disertační práci se věnovala vývoji portrétu v antice.⁸⁹ Ačkoli to nebylo v tehdejší době pro ženy snadné, rozhodla se ve vědecké kariéře pokračovat, a tak se v roce 1930 habilitovala v oboru klasické archeologie. Už v této době se vymezovala vůči totalitním ideologiím, především vůči nastupujícímu nacismu. Domnívala se, že se německá věda zaprodala této zničující ideologii a mezinárodního kongresu klasických archeologů v Berlíně se s odkazem na svůj nesouhlas se zneužíváním vědy nacisty nezúčastnila.

Druhá světová válka byla pro Vackovou nesmírně těžkou a krutou životní zkouškou. Vzhledem k jejímu vysoce morálnímu postoji ve třicátých letech se nelze divit, že se aktivně zapojila do protinacistického odboje, konkrétně pak přenášejícím tajné vysíláčky „Voláme č. 15“. V roce 1944 byli v Drážďanech zatčeni a následně popraveni její blízcí příbuzní, bratr MUDr. Vladimír Vacek a švagr doc. MUDr. Alexander Gjurjič. Sama Vacková byla zatčena krátce poté, v únoru 1945. Byla převezena do pankrácké věznice a odsouzena k trestu smrti. Podobný životní příběh spojuje profesorku Růženu Vackovou s dr. Miladou Horákovou, která se shodou okolností narodila ve stejném roce a kterou ke konci druhé světové války potkal stejný osud. Vacková prožila v cele smrti na Pankráci těžké chvíle. Modlila se za to, aby byla zastřelena a ne oběšena. Konec války pak přišel v pravý čas, Vackovou i Horákovou čekala na místo popravy svoboda, byť jen na krátkou dobu.

Růžena Vacková využila prvních poválečných let k intenzivní vědecké činnosti, a tak byla v roce 1947 jmenována mimořádnou profesorkou na Filozofické fakultě Univerzity

Karlovy. Stala se tak teprve druhou ženou v Československu, která tohoto akademického titulu dosáhla.

Únorové události roku 1948 postavily Vackovou před další životní zkoušku. Jiná totalitní ideologie, pro ni však stejná morální pravidla. To, za co bojovala od třicátých let proti nacismu, vedlo její kroky do nesmířitelného zápasu proti komunismu. Jako jediná profesorka univerzity statečně pochodovala dne 25. února 1948 po boku studentů podpořit prezidenta Beneše na Pražský hrad. Vacková se neváhala postavit proti následnému vylučování studentů z univerzity. Komunisté jí její postoje spočítali – v zimním semestru akademického roku 1950/51 už nesměla přednášet. A to byl teprve začátek perzekuce, které vždy se vztyčenou hlavou vzdorovala.

V únoru 1952 Vackovou zatkla Státní bezpečnost. Ve vykonstruovaném procesu s „velezrádnou skupinou řízenou Vatikánem“ vedenou pod názvem Oto Mádr a spol. byla odsouzena k trestu odnětí svobody v délce 22 let. K délce svého trestu se vyjádřila v tom smyslu, že vzhledem k jejímu stáří se fakticky jedná o trest doživotí.⁹⁰ Nakonec si Vacková pobyla v českých a slovenských věznicích více než patnáct let. Propuštěna byla až jako jedna z posledních politických vězňů v roce 1967. Důvodem k tak dlouhému věznění byl její neustálý odpor vůči věznitelům. Vacková se po celou dobu stavěla totalitnímu systému na odpor. Nepoddávala se. O tom svědčí celá řada kázeňských trestů, kterou za své chování od dozorců či velitelů věznic dostávala.

Pro mnohé spoluvězenkyně byla Růžena Vacková vzorem, majákem v bouři. Její tajné vězeňské přednášky podnítily v několika mladších dívkách (např. v Dagmar Šimkové, viz případ 3.) touhu po studiích. Vacková pro ně byla nesmírně inspirativní osobností. Zde také získala svoji přezdívku „doctissima Růženka“.

Věznici opustila na krátkou dobu jen jednou, na pohřeb svého otce. Ten nikdy nepřestal psát žádosti o milost pro svoji dceru. Růžena Vacková však byla nesmírně hrdou osobnos-

tí. Nikdy se k jeho žádostem nepřipojila. V osobním životě byla prý často tvrdá, puntičkářská a měla leckdy na své okolí až přehnaně vysoké nároky. Vyjít s ní nebylo vždy lehké. Sama o sobě říkala, že je manuálně neschopná. Komunističtí dozorcí neopomínali do svých hodnocení psát, že musí mít vždy pravdu a za tou si tvrdohlavě stát.

Návrat do běžného života pro ni musel být velmi obtížným. Přesto neváhala a ihned se zapojila do Spolku politických vězňů K 231. Nepřekvapí nás ani to, že po sepsání Charty 77 patřila mezi její první signatáře. Konce komunistické vlády se už nedočkala, zemřela dne 14. prosince 1982 ve věku 81 let.

V letech 1990–1992 byla částečně rehabilitována. Zbytkový trest v délce tří let dostala za špionáž, na kterou se rehabilitace dle tehdejší právní úpravy nevztahovala. Je až absurdní, že právě za tento trestný čin, kterého se ani podle zákonů platných v 50. letech nedopustila. Prezident republiky Václav Havel tak udělil „špiónce“ Růženě Vackové jedno z nejvyšších státních vyznamenání – Řád Tomáše Garrigua Masaryka in memoriam. Teprve až v roce 1993 byla Růžena Vacková plně rehabilitována, tedy po dlouhých 41 letech od doby, kdy byla v absurdním krutém divadle odsouzena.

Profesorka Růžena Vacková bezpochyby patří mezi nejvýznamnější osobnosti naší moderní historie. Svým celoživotním postojem k vyšším hodnotám, osobní statečností tváří v tvář krutostem a bezpráví, hájením pravdy a spravedlnosti i v časech, ve kterých to bylo nejen nepohodlné ale životu nebezpečné, se právem řadí k hrdinkám a hrdinům.

Proces se skupinou „vatikánských agentů a teroristů“

Státní bezpečnost začala vytvářet podklady pro vykonstruovaný politický proces proti vlivným katolickým kněžím, známý jako proces s Oto Mádrkem a spol., již v průběhu roku 1951. Na jaře 1951 se podařilo Státní bezpečnosti infiltrovat

agentem skupinu okolo Oto Mádra, a především získat Mádrovu důvěru. Postupně tak vyšetřovatelé shromažďovali důkazy, které měly celou umělou konstrukci „vatikánských agentů a špiónů“ při soudním divadle před státním soudem prokázat.

Od června 1951 do února 1952 byli všichni členové této umělé skupiny postupně zatčeni a byla zahájena příprava samotného procesu. Po doladění žaloby Státní prokuraturou bylo dne 31. května 1952 obžalováno celkem deset osob,⁹¹ s nimiž byl veden ve dnech 11.–13. června 1952 veřejný proces před senátem Státního soudu v Praze.

Dle vyšetřovacího spisu archivní číslo V-2742 MV uloženého v Archivu bezpečnostních složek připravila Státní bezpečnost exemplární případ, do něhož zapojila 18–25 osob, jejichž činnost byla vzájemně provázána. Členové skupiny byli obviněni z mnoha závažných protistátních aktivit, mezi něž patřilo převádění osob přes hranice Československa, padělání dokladů, zasilání špionážních zpráv do ústředí ve Vatikánu a další.

Základem pro tuto „velezrádnou“ činnost byly katolické kroužky náboženské výchovy. Podle výpovědí hlav protistátní skupiny, kněze Oto Mádra a Růženy Vackové můžeme naopak vyvodit, že jejich trestná činnost, pokud se vůbec dá označit za trestnou, spočívala pouze a jen ve vzdělávací a výchovné činnosti. Mádr k tomu uvádí: „Cílem kroužků byla náboženská výchova katolické mládeže. Pokud vím, v kroužcích byla prováděna náboženská výchova. [...] Kroužky neměly za úkol provádět nějakou špionážní práci“.⁹²

Ke kroužkům se vyslovil i Krajský soud v Praze, jenž ve svém rozsudku z 24. dubna 1969 zrušil rozsudek Státního soudu. V odůvodnění se mj. ke kroužkům a jejich podobě uvádí: „Rámec těchto kroužků byl ryze náboženský a nikdy nebyl překročen ve směru politickém, dokonce nepřátelsky zaměřený k lidově demokratickému státnímu zřízení. Tato obhajoba obžalovaných nebyla vyvrácena a nebyla vůbec řádně přezkoumána již v řízení před Státním soudem. [...] zjistil soud z výsledku celé

řady svědků, a sice ThDr. Josefa Zvěřiny, Jiřiny Hoškové, Jiřího Holuba, Eleny Pellerové, Miroslava Tomka a Marie Fischerové, vesměs účastníky těchto kroužků, že činnost těchto kroužků či spíše schůzek katolicky smýšlejících občanů nikdy nevybočila z rámce náboženské náplně. Zvláště výrazně vyplývá to z výpovědi svědkyně Marie Fischerové, která byla dokonce vedoucí takového kroužku na Reálném gymnáziu v Kralupech n/Vlt. Tyto kroužky trvaly tam, pokud svědkyně mohla dosvědčit, až do léta 1949, kdy svědkyně na této škole maturovala. Existence i obsah náplně těchto kroužků byly tehdy známy jak ředitelství školy a dokonce i orgánům bezpečnosti, které na existenci kroužků byly upozorněny, aniž by však proti činnosti a existenci kroužků bylo nějak zakročováno“.⁹³

Nebezpečnost jejich činnosti byla z velké části uměle vytvořena a zvětšena. Bohužel není z dochovaných materiálů možné oddělit vyšetřovateli vykonstruovaný popis ilegální činnosti obviněných od činnosti skutečné. Pokud jde o obsah výuky v katolických kroužcích, můžeme s vysokou mírou jistoty tvrdit s ohledem na postoje Oto Mádra a dalších, že byly protirežimně zaměřené. Dále můžeme mít za prokázané, že ThDr. Oto Mádr vydával náboženské texty (například *Slovo o této době, O prostředí, O mzdě*), z nichž některé byly prezentovány mj. na rádiu Svobodná Evropa. Stejně tak víme, že prof. Růžena Vacková organizovala ve svém bytě setkávání katolicky orientované mládeže.

Další trestnou činností, která byla Vackové kladena za vinu, bylo dopravování tajných zpráv z Československa prostřednictvím italského a francouzského velvyslanectví v Praze. O obsahu těchto dopisů nemáme žádných zpráv, ve spise nebyl žádný založen. Určitou představu o špionážní hodnotě dopravovaných zpráv si můžeme udělat pouze na základě podobnosti s obsahem dopisu generální představené kláštera sester Karla Boromejského v Praze Žofie Langrové. Její dopisy jsou do spisu také zařazeny. Langrová v nich například popisuje každodenní život jeptišek v klášteře.⁹⁴

Zákulisní přípravy

Státní bezpečnost shromažďovala podkladové materiály v případě Oto Mádr a spol. ve skupinovém operativním svazku, který byl založen 1. ledna 1952. Koncept trestního oznámení a protokoly s výpověďmi 11 obviněných předala Státní bezpečnost Státní prokuratuře 20. května 1952. Kauzu dostal na starosti JUDr. Karel Čížek, jehož jméno je nechvalně spojeno s případem tzv. Číhoštského zázraku.

Případ Oto Mádr a spol. je příkladem tzv. monstrprocesu neboť splňuje všechny jeho znaky. Nahlédnout do zákulisí příprav tohoto procesu můžeme prostřednictvím dochovaných archivních dokumentů. Ty jednoznačně usvědčují tehdejší představitele komunistické moci z justičního zločinu vůči obžalovaným v tomto případě.

Jedním z hlavních dokumentů, který nám odhaluje zákulisí příprav, je přísně tajná zpráva datovaná 20. května 1952, kterou vypracoval státní prokurátor JUDr. Bohumil Ziegler. Je adresovaná náměstkovi ministra spravedlnosti JUDr. Karlu Klosovi. Ziegler v této zprávě přiznal, že Státní prokuratura byla Státní bezpečností o případu průběžně několik měsíců informována. Státní prokuratura pověřila koordinací případu již osvědčeného JUDr. Karla Čížka.

Ziegler popisuje trestnou činnost hlavního jádra takto: „V podstatě jde o trestnou činnost 11 obviněných, jejímž jádrem je špionážní činnost ve prospěch Vatikánu, prováděnou především pomocí ilegálních kroužků mládeže, a to ze tří center, která se vzájemně prolínají. Vedoucím na území Čech a Moravy je obviněný Oto Mádr [...] Vedoucím na Slovensku byl Vladimír Jukl, asistent Přírodovědecké fakulty v Bratislavě [...] Třetí centrum vytvářel Svatopluk Schützner, kněz, který ilegálně uprchl do zahraničí [...]“

K tomuto „jádro“ byly přidány další dvě skupiny. Ziegler k tomu pokračuje: „Na toto jádro [...] je více méně uměle naroubován Vilém Ohlí, který na Olomoucku prováděl zázračné promluvy Panny Marie a zázračná uzdravování pomocí média Li-

buše Adlerové“. Adlerová byla již ve vazbě Státní prokuratury v souvislosti s vyšetřováním právě případu tzv. Čihošťského zázraku. Kromě Ohliho skupiny byla k Mádrovi „naroubována“ čtyřčlenná skupina vedená Vlastimilem Železným, studentem medicíny. Tato skupina měla dodat celému případu na vážnosti, neboť Železný se svým kamarádem Aloisem Pokorným měli spáchat vraždu. Napojení na skupinu okolo Mádra bylo zajištěno „*jen prostřednictvím obviněného Zdeňka Čačky, [...] a to ještě jen potud, že Čačka věděl o činnosti kroužků*“.

Organizací celého procesu byla pověřena jakási koordinační komise, tu Ziegler opět svolal na druhý den, tj. na 21. května 1952. Dále chtěl Ziegler po Klosovi další instrukce, neboť na dokončení případu tlačilo ministerstvo národní bezpečnosti. V závěru zprávy ještě státní prokurátor poukázal na slabinu celé konstrukce procesu, spočívající v umělém spojení tří skupin, jejichž jediným spojujícím znakem, jak přiznal, je to, že v každé vystupují kněží.⁹⁵

O tři dny později poslal státní prokurátor Ziegler na ministerstvo spravedlnosti Klosovi další přísně tajnou zprávu týkající se přípravy procesu. Ve zprávě popsal nejen tři samostatné skupiny, podobně jako v předchozí zprávě, ale více rozvedl možné vzájemné propojení těchto oddělených skupin. Znovu přiznal vykonstruování celého případu, když shrnul vzájemné propojení takto: „*V podstatě jde o trestnou činnost rozpadající se do tří skupin obviněných, která spolu souvisí přímo jen velmi vzdáleně a souvisí jen potud, že veškerá tato činnost byla prováděna ve službách Vatikánu*“.

Výsledkem porady koordinační komise, kterou svolal, bylo nastínění tří možných variant realizace kauzy. První spočívala v rozdělení na tři skupiny a jejich souzení odděleně. Vycházel z toho, že podle Státního úřadu pro věci církevní se nesmělo ve veřejném procesu objevit napojení skupiny Ohliho na činnost olomouckého arcibiskupa Matochy. Koordinační skupina tak doporučila Ohliho část projednat před soudem v každém případě neveřejně. Čačkovu skupinu pak naopak koordinační skupina doporučila vždy k veřejnému projednání.

Z tohoto doporučení pak vycházely i další dvě možnosti spojení skupin a jejich projednání před státním soudem. Ziegler navrhoval uvážit, do jaké míry by šlo zajistit, aby při výslechu Vackové nedošlo ke jmenování biskupa Trochty. Pokud by se to podařilo zajistit, mohla se dle něj spojit Čačkova skupina s Mádrovou. Třetí variantou pak bylo spojení všech skupin dohromady. Výhodu veřejného projednávání případu Mádrovy skupiny spatřoval Ziegler v tom, že by se tak pomohlo Státnímu úřadu pro věci církevní ukázat roli ženských klášterů ve vatikánské politice.

Oběma výše uvedenými dokumenty se dále zabývalo ministerstvo spravedlnosti a Politický sekretariát ÚV KSČ. Dne 30. května 1952 byla vydána Zpráva ministra spravedlnosti Štefana Raise o případu Mádr a spol. a usnesení Politického sekretariátu ÚV KSČ.⁹⁶

Politický sekretariát ÚV KSČ na svém jednání schválil další postup. Za prvé pověřil ministra spravedlnosti, aby vydalo ministerstvo spravedlnosti pokyn Státní prokuratuře, aby byla skupina okolo Viléma Ohliho projednána zvlášť v tajném hlavním líčení. Tento návrh předneslo ministerstvo spravedlnosti. Nechtělo, aby bylo veřejně zmíněno napojení Ohliho na olomouckého biskupa Matochu. Za druhé bylo určeno, že hlavní líčení proti Oto Mádrovi a spol. bude ve dnech 11.–13. června 1952 před Státním soudem v Praze, konat se však bude v Brně a to za účasti veřejnosti, jejíž účast měl zařídit Krajský akční výbor Národní fronty. Za třetí bylo rozhodnuto o vyloučení veřejnosti v té části projednávání v hlavním líčení, která se týkala litoměřického biskupa Štěpána Trochty. Za čtvrté ministerstvo spravedlnosti dostalo za úkol vyhodnotit na základě tajné části hlavního líčení trestnou činnost Trochty a podat Politickému sekretariátu ÚV KSČ zprávu. Za páté bylo myšleno i na propagaci celého hlavního líčení, v celostátním tisku měla vyjít úřední zpráva. Za šesté rozhodl sekretariát o trestech smrti pro Vlastimila Železného a Aloise Pokorného. U ostatních obviněných odkázal na výši trestu úměrnou jejich zavinění.

Provedením všech bodů byl pověřen ministr Rais.

Politický sekretariát ÚV KSČ tak změnil své rozhodnutí ze dne 23. dubna 1952, kdy odsouhlasil, že celý proces bude veden jako neveřejný. Revokace usnesení vyšla z dohody mezi ministrem národní bezpečnosti Karolem Bacílkem a náměstkem předsedy vlády Zdeňkem Fierlingerem.

Dne 31. května 1952 sestavila Státní prokuratura žalobu proti Oto Mádrovi, Vladimíru Juklovi, Žofii Langrové, Růžence Vackové, Václavu Razíkovi, Marii Vintrové, Zdeňku Čáčkovi, Stanislavu Ledabylovi, Vlastimilu Železnému a Aloisi Pokornému.⁹⁷

Přesný plán procesu včetně pečlivě sestaveného seznamu všech „účinkujících“ byl vypracován Státní prokuraturou 2. června 1952 a zaslán na ministerstvo spravedlnosti:

V Praze dne 2. června 1952

Ve dnech 11.–13. června 1952 bude v Brně v sále Stadion konáno hlavní líčení proti Oto Mádrovi a jeho devíti společníkům. Jde o proces s kněžimi, řeholnice[mí] a jejich pomahači, v podstatě o ilegální kroužky katolické mládeže a pak o samostatnou skupinku, jejíž členové dopustili se bestiální vraždy.

Předkládám tento plán procesu:

žaloba bude podána dne 6. června 1952. Dne 3. června bude projednána s příslušnými činiteli, 4. června bude předložena Ministerstvu spravedlnosti.

Publikace žaloby a obhajoba:

Žaloba bude publikována dne 7. června, a to v Praze. Obvinění budou mítí rozmluvu s obhájci dne 10. června v odpoledních hodinách v Brně v budově KV StB.

Složení senátu a ostatní osoby:

Senát: senátu bude předsedat s. dr. Novák, přisedící budou s. dr. Podčepický, s. Bautz, s. Doušek, s. Kusovský.

Žalobu bude zastupovat dr. Čížek.

Zapisovatelky budou s. Grundová a s. Fenyková. Vypomáhat bude s. Váchová.

Obhájci: dr. Vorel, dr. Neumann, dr. Richetský, dr. Kratochvíl a dr. Těšínský.

Předporada a plán procesu:

Předporada se bude konat v Praze dne 10. června dopoledne. Kromě senátu a prokurátora zúčastní se jí i zástupce SÚC a zástupce MNB.

Proces má mítí tento program:

11. Budou vyslechnuti obvinění Mádr, Jukl, Langrová, Vacková, Razík a Vintrová a 7–9 svědků týkající se jejich trestné činnosti.

12. Od 8–9 hodin bude tajná část procesu, které se zúčastní jen obvinění Mádr a Vacková, svědkyně Jadrná a obhájci dvou přítomných Vorla a Neumanna, poté budou výslechy zbývajících obviněných a výslech 1 svědka.

V odpoledních hodinách budou závěrečné řeči.

13. Dopoledne bude porada. Rozsudek vynesen v 10 až 11 hodin.

Veřejnost a publikace procesu:

Veřejnost bude zorganizována z krajů: Brno a Gottwaldov; o něco méně z krajů Olomouc, Jihlava a Ostrava. Budou pozváni delegace z krajů Budějovice, Pardubice, Bratislava a Žilina.

O organizování veřejnosti bude požádán KV KSČ Brno, který organizaci provede prostřednictvím KAV NF v Brně. O procesu bude vydána jedna úřední zpráva, která bude publikována po procesu.

Organizační zajištění:

Dne 4. června zajede do Brna s. Podčepický a s. dr. Čížek a dva soudruzi z MNB, kde zajistí sál prostřednictvím KV StB, veřejnost prostřednictvím KV KSČ a ostrahu sálu prostřednictvím KV NB. Přítomnost příslušných činitelů 4. června v Brně zajistí MNB.

Eskorta a ostraha obviněných:

Eskortu a ostrahu obviněných zajistí MNB, s. Kropáček.

Státní prokurátor: [vlastnoruční podpis „Ziegler“]⁹⁸